

Κυριακή των Προπατόρων

Οικονόμου Μαρίνου Κωνσταντίνου

“Τάχυνον ὁ Οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος”

Με το ακροτελεύτιο αυτό ο ψαλμωδός της ακολουθίας της Κυριακής των Προπατόρων τελειώνει το Κοντάκιο και τον Οἶκο της ακολουθίας. Τα λόγια αυτά, αποτελούν την καταλληλότερη προσευχή για την εποχή που ζούμε. Μια εποχή πνευματικής ξηρασίας. Μια εποχή χωρίς νόημα. Μια εποχή ανθρώπινου άγχους και αγωνίας. Ζούμε, νομίζω, στην εποχή που ο άνθρωπος απέκτησε τέτοια δύναμη, που έχασε τη δική του ταυτότητα και αυτοσυνειδησία. Μεταβλήθηκε σε μια μηχανή που παράγει... τι να πει κανείς; Δεν ξέρει τι παράγει. Πάντως, δεν παράγει πνεύμα, ήθος, αρετές, ουσία. Ουσιαστικά παράγει ύλη. Ναι, ύλη. Τα χρήματα δεν είναι ύλη; Τα σπίτια δεν είναι ύλη; Οι καταθέσεις δεν είναι ύλη; Η γνώση που αποσκοπεί να μου φέρει χρήμα, δεν είναι ύλη κι αυτή; Δυστυχώς, αυτό είναι το κατόντημα του σημερινού ανθρώπου, που όλα τα επένδυσε στην υλική ευμάρεια και καλοπέραση, μέσα από τη γνώση.

Όμως, ξεχνά ο άνθρωπος ότι η βαθύτερη ουσία της ζωής είναι να βρει τον Θεό. Ξεχνά ότι δεν αποτελείται μόνο από σώμα, αλλά και ψυχή. Και, ακριβώς, για τον πνευματικό επαναπροσανατολισμό του ανθρώπου, η Εκκλησία απαγγέλλει την Κυριακή των Προπατόρων την παραβολή του μεγάλου δειπνου. Στην παραβολή αυτή που είπε ο Κύριος, ένας άνθρωπος καλεί σε δείπνο τους ανθρώπους. Όμως, στην πρόσκληση αυτή, όλοι είναι απασχολημένοι και δεν θέλουν να πάνε στο δείπνο. Ο ένας αγόρασε χωράφι και πρέπει να πάει να το καλλιεργήσει, ο άλλος αγόρασε βόδια και θα πάει να τα δοκιμάσει και ο τρίτος παντρεύτηκε και δεν έχει τώρα χρόνο για το δείπνο. Ποιοι είναι αυτοί, που αμέσως βρήκαν ο καθένας και μια δικαιολογία να αρνηθούν την πρόσκληση; Εμείς. Όλοι οι άνθρωποι, που κάθε Κυριακή ο Θεός μας καλεί στο δείπνο του σώματος και του αίματός Του, της Θείας Κοινωνίας, και βρίσκουμε ο καθένας και μια δικαιολογία, να μην συμμετέχουμε.

Ένας Θεός κατέβηκε στη γη, σταυρώθηκε για μας και μας χάρισε τον εαυτό Του, για να αγιαζόμαστε, και εμείς ως τέλειοι αχάριστοι, όλο και μια δικαιολογία θα βρούμε για να Τον αρνηθούμε. Όμως, όταν θέλουμε καινούριο αυτοκίνητο, όταν θέλουμε ωραίο σπίτι, όταν θέλουμε καινούριο κινητό, και τι δεν κάνουμε, για να τα αποκτήσουμε. Τότε, βρίσκουμε χρόνο και δεύτερη δουλειά να κάνουμε και τρίτη, για να μπορέσουμε να τα αποκτήσουμε.

Ξεχνούμε, και πάλι, ότι και αυτά που έχουμε και τα άλλα που θα αποκτήσουμε, του Θεού είναι. Αν δεν ευδοκήσει ο Κύριος, δεν μπορούμε να έχουμε τίποτε. *“Χωρίς ἐμοῦ, οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν”*, μας προειδοποιεί. Νομίζουμε ότι μόνοι μας τα αποκτούμε. Μήπως μόνοι μας πλαστήκαμε πάνω στη γη; Δεν οφείλουμε την ύπαρξή μας στον Θεό; Γιατί, λοιπόν, Τον ξεχνούμε και συμπεριφερόμαστε σαν να μην υπάρχει;

Είναι μεγάλη η πρόσκληση που απευθύνει σε μας ο Κύριος. Διότι είναι μεγάλη η αγάπη Του. Ο Θεός θέλει να μας κάνει συμβασιλείς στη βασιλεία Του, κι εμείς ανίδεοι, ούτε που φανταζόμαστε πόσα θέλει να μας χαρίσει ο Κύριος. Δεν κατανοούμε πόσα χάνουμε, αρνούμενοι την πρόσκλησή Του. Ο Κύριος δεν θα κερδίσει τίποτε από την αποδοχή αυτής της πρόσκλησης. Γιατί ο Θεός, ούτε χάνει ούτε κερδίζει τίποτε από κανέναν. Εμείς, όμως,

που είμαστε δημιουργήματά Του, χάνουμε τη χαρά της συμμετοχής στη Βασιλεία Του. Χάνουμε την ευκαιρία να ξαναγίνουμε παιδιά Του, αφού, με την αμαρτία μας φύγαμε μακριά Του.

Αντί, λοιπόν, του δείπνου της Βασιλείας του Θεού, ο σημερινός άνθρωπος επιλέγει τον δρόμο της αμαρτίας. Τον δρόμο της ηθικής εκλύσεως και της απόλαυσης κάθε κοσμικής ηδονής. Οι οδυνηρές συνέπειες αυτών των επιλογών, όμως, οδηγούν τον άνθρωπο στον πνευματικό θάνατο και τον κάνουν να υποφέρει, χωρίς να το καταλαβαίνει. Διότι, όπως τονίζει ο Απόστολος Παύλος, *“τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος”* (Ρωμ. 6,23).

Θα πρέπει, λοιπόν, ο άνθρωπος να στρέψει την πυξίδα του προς τον Θεό και να επαναπροσδιορίσει τη ζωή του σύμφωνα με το πνεύμα του Ευαγγελίου. Ποιο είναι αυτό; Θα πρέπει να βάλει στις προτεραιότητές του τον Θεό, γιατί απ’ Αυτόν ήρθαμε στη ζωή και σ’ Αυτόν θα επιστρέψουμε. Ποιος είναι ο σκοπός της ζωής μας; Η αγιότητα. Ο Θεός μάς έπλασε *“κατ’ εἰκόνα καὶ καθ’ ὁμοίωσίν”* Του. Άρα πρέπει να Του μοιάσουμε. Ως υπάρξεις αποτελούμαστε και από υλικό σώμα που χρειάζεται τροφή, αλλά και έχουμε ανάγκη όλων των υλικών μέσων, για το πέρασμά μας από τον κόσμο που ζούμε. Θα εργαστούμε τίμια, για να τα έχουμε, αφού ο Θεός δεν μας ζητά να τα αρνηθούμε, κατά το *“οὐκ ἔρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ’ ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ”* (Ιωαν. 17,15). Εκείνο που είναι κακό, είναι το χωρίς όρια κυνήγι του πλουτισμού, που μας προσκολλάει στα υλικά και μας απομακρύνει από τον Θεό.

Πλησιάζουν Χριστούγεννα. Ας διερωτηθούμε όλοι, είμαστε έτοιμοι για το δείπνο της Θείας Ευχαριστίας που ετοιμάζει η Εκκλησία μας; Ή σαν τους αμελείς ανθρώπους της παραβολής, προφασιζόμαστε διάφορες προφάσεις ότι δεν βρήκαμε χρόνο να προσέλθουμε στο μυστήριο της εξομολόγησεως, ώστε να καθαρίσουμε την ψυχή μας, για να είναι έτοιμη για το δείπνο; Αυτές τις μέρες συνηθίζουμε να καθαρίζουμε σπίτια, υποστατικά και ό,τι άλλο έχουμε. Το σπίτι της ψυχής μας θα το αφήσουμε λερωμένο; Η μετάνοια και η εξομολόγηση σβήνει κάθε αμαρτία και η χάρις του μυστηρίου ξαναφέρει τη χάρη του βαπτίσματος που χάσαμε με τις αμαρτωλές πράξεις μας. Η αγάπη του Θεού είναι δεδομένη. Δεν περιμένει να μας καταδικάσει ως τυπικός δικαστής, αλλά μας περιμένει ως στοργικός πατέρας, να μας αγκαλιάσει και να μας συγχωρέσει. Για μας ετοιμάζει το δείπνο και μας προσκαλεί. Αν δεν μας αγαπούσε, δεν θα ετοίμαζε δείπνο, αλλά δικαστήριο. Όμως, δεν ετοιμάζει δίκη. Γιατί η φύση Του είναι αγάπη και ως αγάπη, συγχωρεί τον άνθρωπο για κάθε του αμαρτία.